Γράφει ο **Ταξιάρχης Κωστογιάννης**

Αποτελεί αναμφισβήτητο συμπέρασμα πως το ζήτημα της διαγραφής των χρεών αποτελεί κορυφαίο ζήτημα της ταξικής αντιπαράθεσης στο ιδεολογικό και πολιτικό τομέα στις κρισιμότατες μέρες που ζούμε. Αποτελεί τον αναγκαίο (όχι όμως και τον μοναδικό) όρο προκειμένου να ανατραπεί η ανθρωπιστική καταστροφή που παίρνει πλέον τραγικές διαστάσεις και να οδηγηθεί η ανθρωπότητα σε έναν άλλο δρόμο ευτυχίας και ευημερίας μέσα από τη σύγκρουση με το απάνθρωπο καπιταλιστικό σύστημα και τη λογική που το διέπει.

Ελπιδοφόρες πρωτοβουλίες βρίσκονται σε εξέλιξη στη χώρα μας σε μια περίοδο που στην ίδια τη Γερμανία, σε άλλες χώρες της Ευρώπης αλλά και σε όλον τον κόσμο αναπτύσσεται ένα δυναμικό κίνημα ενάντια στην ΕΚΤ , τα χρηματιστήρια και άλλους θεσμούς του καπιταλισμού. Πραγματική και επιτακτική πρόκληση αποτελεί οι πρωτοβουλίες και τα κινήματα να μετατραπούν σε υλική δύναμη που θα καταφέρει να πετύχει την ολοκληρωτική αλλαγή των σημερινών αρνητικών έως καταθλιπτικών συσχετισμών. Αυτό δεν είναι απλά ευκταίο αλλά απόλυτα δυνατό αν σκεφτούμε πως το θέμα της διαγραφής των χρεών ανταποκρίνεται στα θεμελιώδη συμφέροντα της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας.

Υπάρχουν όμως πλευρές που νομίζω πως πρέπει να τεθούν με καθαρό και ξάστερο τρόπο και άλλες που θα πρέπει να τεθούν με τρόπο πιο επιθετικό.
Στο συγκεκριμένο κείμενο θα αναφερθώ σε αδρές και περιεκτικές γραμμές στην ανάγκη εδώ και τώρα να μιλήσουμε τη γλώσσα που καλά οφείλουμε να γνωρίζουμε, αυτή της διεθνιστικής και ταυτόχρονα ταξικής προσέγγισης του θέματος.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΑΙΤΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟ ΑΙΤΗΜΑ ΔΙΑΓΡΑΦΗΣ ΤΩΝ ΕΠΙΜΕΡΟΥΣ ΧΩΡΩΝ

Το πρώτο σοβαρότατο ζήτημα είναι το ζήτημα της διεθνιστικής και ταυτόχρονα ταξικής προσέγγισης του θέματος.

-Αν δεχτούμε (και ποιος μπορεί να το αρνηθεί) πως το θέμα των εξωτερικών χωρών δεν είναι πρόβλημα ενός κράτους αλλά όλων των κρατών του κόσμου.
-Αν δεχτούμε πως το πρόβλημα του χρέους δεν είναι πρόβλημα γενικώς εθνικό αλλά ταξικό, αφού το χρέος αυτό καλούνται να το πληρώσουν όχι οι κεφαλαιοκράτες αλλά οι εργαζόμενοι και οι λαοί .

-Αν δεχτούμε πως το πρόβλημα του χρέους δεν είναι καθόλου εθνικό αλλά απόλυτα ταξικό, αφού χρησιμοποιείται ως μέσο κυριαρχίας των καπιταλιστών συνολικά απέναντι στην εργατική τάξη μέσω της εκποίησης του δημόσιου πλούτου, των μέσων διαβίωσης του λαού και των κοινωνικών του δικαιωμάτων καθώς και της δημιουργίας εργασιακών κολαστηρίων.

-Αν κατανοήσουμε πως είναι λογικά αδύνατο τα δισεκατομμύρια των πραγματικών παραγωγών του κοινωνικού πλούτου, που ζουν όλο και σε χειρότερες συνθήκες, να είναι ταυτόχρονα χρεωμένα ως τον λαιμό σε μια χούφτα καπιταλιστικών παρασίτων και εκμεταλλευτών που παράγουν «κοπανιστό αέρα».

Τότε βγαίνει το αυτονόητο συμπέρασμα πως ο αγώνας για τη διαγραφή των χρεών πρέπει να γίνει υπόθεση των εργαζομένων και των λαών όλου του κόσμου ως χρέος της παγκόσμιας εργατικής τάξης απέναντι στην παγκόσμια αστική τάξη, ανεξάρτητα από τους επιμέρους τρόπους δημιουργίας του και τον μανδύα που κάθε φορά έχει φορέσει.

Αυτό σε καμία περίπτωση και για κανένα λόγο δεν σημαίνει πως θα πρέπει να περιμένουμε να αναπτυχθεί πρώτα αυτή η αντίληψη και μετά να δράσουμε σε εθνικό επίπεδο. Αντίθετα δημιουργεί σε μας την αυξημένη ευθύνη να ενσωματώσουμε στις επεξεργασίες και τις διακηρύξεις μας την ταξική διάσταση και να καλέσουμε μέσα από αυτές τους λαούς και τα εργατικά κινήματα να σταθούν αλληλέγγυοι στο αίτημα της δικής μας μονομερούς διαγραφής του χρέους και ταυτόχρονα να υιοθετήσουν και αυτοί το ίδιο αίτημα, επιχειρώντας να δημιουργήσουμε ένα παγκόσμιο εργατικό πολιτικό κίνημα μα αίτημα την παγκόσμια καθολική διαγραφή των χρεών. Τίποτα, εκτός ίσως από το ζήτημα της συνήθειας και της επανάπαυσης στο έως τώρα θεωρητικό κεκτημένο, δεν μας εμποδίζει να προσθέσουμε αυτή τη θεμελιώδη πλευρά που προηγούμενα ανέφερα.

Ο καθένας ας τοποθετηθεί και ας πάρει θέση.